

Fellinger Károly

Tévelygő

Várom az irgalom
levirágzását,
apró
gyümölcsének növekedését,
aztán időnap előtt beleharapok.

Vágyaim öröklakássá
alakítják a testem.

Szabadnak érzem magamat,
nem merek kilépni az ajtaján.

Léda

/Barak Lászlónak/

János kiönti lelkét
az üres pohárnak.
Szerelemgyerek,
feje fölött a telihold,
sóhaja
a csönd szívhangja.

Földigiliszta ujjaival
megvakarja
kopaszodó feje búbját,
olyan hévvel,
ahogyan csak a valóság fésülködik
ócska hajkeféjével,
amit fejjel lefelé tart,
ráadásul a sapka is
a fején éktelenkedik.

Ragacs

Elhurcolnak, elrabolnak,
hazavisznek
repedt pohárnak,
lyukas edénynek,
kiégett villanyégőnek,
villámtépte eperfaágnak,
olyannak, mint aki
ide született,
s mérgében ledobja
fejéről a sapkát
álmaival, terveivel együtt.

Utolsó verssorom

Utolsó verssorom
már a nyitott ablakon át beköszön,
nem várja meg az ajtó
kofa tekintetét,
mint a munkából jövő családfő,
kinek a táskája téglá
a családi ház falában.

Egérút

János maga helyett
a bőröndjét küldte el
a világ különböző pontjaira,
ismerőseinek, barátainak,

akikről úgy gondolta,
hogy soha többé
nem látja őket életében.
Meghagyta nekik, hogy
küldjék a bőröndöt tovább,
de föl ne bontsák,
romlandó étel van benne,
jobb, ha lezárva marad.
Címet is mellékelte.

Saját, egérrágta könyveit
égeti egy hordóban János,
hisz papírhulladéknak leadni az egészet
egyszerűbb lehetőség lenne,
gyáva egérút.

Hegyestű

Amikor János végigsétált
a paradicsomon,
poggyásznak érezte magát,
amivel a fiatal katonáknak
futniuk kellett a kiképzésen.

A temető semmire sem gyógyír,
de ha lesz föltámadás,
ez a hely védettséget
élvez alóla.

Színhely

A piroshoz megy a fekete,
összeillenek,
de azt a pár lépést
meg kell tenni.